

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Apsvarstyk palaimas

Mūsų Dangiškasis Tėvas žino mūsų reikmes ir padės mums, jei šauksimės Jo pagalbos.

Mano mylimi broliai ir seserys, ši konferencija žymi 49-us metus nuo to laiko, kai 1963 metų spalio 4 dieną buvau palaikytas kaip Dvylikos Apaštalo Kvorumo narys. Keturiolika devyneri metai yra ilgas laikotarpis. Tačiau daugeliu atžvilgių šis laikotarpis nuo tada, kai atsistočiau Tabernakulyje prie sakyklos ir pasakiau savo pirmąją visuotinės konferencijos kalbą, atrodo trumpas.

Nuo 1963 metų spalio 4 dienos daug kas pasikeitė. Gyvename ypatingu pasaulio istorijos laikotarpiu. Esame gausiai palaiminti. Visgi kartais, matant mus supančias problemas ir liberalumą nuodėmės atžvilgiu, sunku neprarasti gyvenimo džiaugsmo. Supratau, kad jei žengsime žingsnelį atgal ir apmąstysime palaimas savo gyvenime, neužmiršdami ir tariamai mažų, kartais nepastebimų palaimų, užuot susitelkę ties negatyviais dalykais, galėsime patirti didesnę laimę.

Peržvelgdamas tuos praėjusius 49 metus kai ką supratau. Pirmiausia tai, kad gausybė mano patirtų nutikimų nebūtinai buvo tokie, kokius kitas žmogus laikytų nepaprastais. Iš tikrųjų tuo metu jie dažnai atrodė

niekuo neišsiskiriantys ir netgi įprasti. Ir vis dėlto žvelgiant atgal matyti, kad jie praturtino ir palaimino gyvenimus, tarp jų ir mano paties. Šį pratimą norėčiau rekomenduoti ir jums – peržvelgti savo gyvenimą ieškant konkrečių didelių ir mažų palaimų.

Savo prabėgusių metų apmąstymas nuolat stiprina žinojimą, kad mūsų maldų klausomasi ir į jas atsakoma. Žinome Mormono Knygos 2 Nefio knygoje pateiktą tiesą: „Žmonės yra, kad galėtų džiaugtis.“¹ Liudiju, kad didumą to džiaugsmo patiriame, kai suvokiame, jog galime bendrauti su mūsų Dangiškuoju Tėvu per maldą ir kad tos maldos bus išklaustos ir į jas bus atsakyta – galbūt ne taip ir ne tada, kai mes to tikimės, bet į jas *bus* atsakyta ir į jas atsakys Dangiškasis Tėvas, kuris tobulai mus pažįsta ir myli ir kuris trokšta, kad būtume laimingi. Argi ne Jis mums pažadėjo: „Būk nuolankus; ir Viešpats, tavo Dievas, ves tave už rankos ir atsakys tau į tavo maldas.“²

Per šias kelias man skirtas minutes norėčiau jums pateikti keletą pavyzdžių tų mano patirtų nutikimų, kada maldos buvo išgirstos ir į jas buvo atsakyta, kurie, kaip matyti

žvelgiant atgal, į mano ir į kitų žmonių gyvenimus atnešė palaimų. Per visus tuos metus rašomas dienoraštis padėjo man pateikti kai kurias detales, kurių pats tikriausiai nebūčiau prisiminęs.

1965 metų pradžioje buvau paskirtas lankyti kuolo konferencijas ir dalyvauti kituose susirinkimuose visame Pietų Ramiojo vandenyno krašte. Toje pasaulio dalyje lankiausi pirmą kartą ir tai buvo neužmirštamas laikas.

Didžioji dalis dvasinių nutikimų įvyko šio paskyrimo metu man susitinkant su vadovais, nariais ir misionieriais.

Vasario 20 ir 21 dienomis, šeštadienį ir sekmadienį, buvome Brisbane, Australijoje, kur dalyvavome įprastose Brisbane kuolo konferencijos sesijose. Per šeštadienio susirinkimus susipažinau su gretimos vietovės apygardos prezidentu. Spausdamas jo ranką pajutau stiprų Dvasios raginimą pakalbėti su juo ir duoti patarimą, todėl, kad galėčiau tai padaryti, paklausiau, ar jis kitą dieną nepalydėtų manęs į sekmadienio rytinę sesiją.

Po tos sekmadienio sesijos turėjome galimybę pasikalbėti. Kalbėjomės apie daugelį jo, kaip apygardos prezidento, pareigų. Mums kalbantis pajutau raginimą pateikti jam konkrečius pasiūlymus dėl misionieriško darbo, kaip jis su savo nariais galėtų padėti nuolatiniams misionieriams dirbantiems jo apygardoje. Vėliau sužinojau, kad šis vyras jau kurį laiką meldėsi prašydamas vadovavimo šiuo reikalu. Jam šis mūsų pokalbis buvo ypatingas liudijimas, kad jo maldos išklaustos ir į jas yra atsakoma. Atrodo, jog tai buvo paprastas susitikimas, tačiau esu

įsitikinęs, kad jam vadovavo Dvasia, ir tas susitikimas kažką pakeitė to apygardos prezidento gyvenime ir vadovavime bei jo apygardos narių gyvenimuose ir prisidėjo prie ten tarnavusių misionierių sėkmės.

Mano broliai ir seserys, Viešpaties tikslai dažnai yra pasiekiami, kai esame atidūs Dvasios vadovavimui. Tikiu, kad kuo daugiau veikiame pagal gautus įkvėpimus ar paraginimus, tuo daugiau Viešpats patiki mums Savo užduočių.

Supratau, kaip jau minėjau anksčiau pranešimuose, kad gautą dvasinį raginimą reikia vykdyti tuojau pat. Kartą prieš daugelį metų plaukiojau senajame Dezeret Džim baseine Solt Leik Sityje, kai pajutau įkvėpimą nueiti į Universiteto ligoninę ir aplankyti gerą savo draugą, kuris dėl piktybinio auglio ir dėl to atliktos operacijos nebevaldė kojų. Aš tuojau pat išlipau iš baseino, apsirengiau ir netrukus jau skubėjau lankyti to puikaus žmogaus.

Atėjęs į jo palatą pamačiau, kad joje nieko nėra. Paklausinėjęs sužinojau, kad tikriausiai jį rasiu prie ligoninės baseino, kuris buvo naudojamas fizinei terapijai. Taip ir buvo. Jis nusigavo ten savo invalido vežimėliu ir buvo tame kambaryje vienas. Jis buvo ant tolimesnio baseino krašto, prie giliosios dalies. Pašaukiau jį, ir jis savo vežimėliu atvažiavo manęs pasitikti. Maloniai pasikalbėjome ir aš palydėjau jį atgal į ligoninės palatą, kur suteikiau jam palaiminimą.

Vėliau iš to draugo sužinojau, kad jis tą dieną buvo visiškai prislėgtas ir mąstė apie savižudybę. Jis meldėsi prašydamas kančių palengvinimo, bet ėmė jausti, kad į jo maldas niekas neatsako. Jis nusigavo prie baseino su mintimi, kad tai būdas baigti savo kančias – įvažiuoti su vežimėliu į giliają baseino dalį. Aš atėjau lemiama akimirka atsiliepdamas į tai, kas, kaip žinau, buvo įkvėpimas iš aukštybių.

Mano draugas dar pragyveno daugybę metų – džiaugsmo ir dėkingumo kupinų metų. Kaip man malonu, kad tą lemtingą dieną

plaukimo baseine buvau įrankiu Viešpaties rankose.

Kitą kartą, kai mudu su seserimi Monson aplankę draugus važiuovome automobiliu namo, pajutau raginimą užsukti į vieną miestelį – papildomai nuvažiuoti daugelį mylių – ir aplankyti seną našlę, kuri kadaise gyveno mūsų apylinkėje. Jos vardas buvo Zela Tomas. Tuo metu ji gyveno slaugos namuose. Tą ankstyvą popietę radome ją labai silpną, bet ramiai gulintį savo lovoje.

Zela jau ilgą laiką buvo akla, bet tuoj pat atpažino mūsų balsus. Ji paprašė manęs suteikti jai palaiminimą ir pridūrė, kad pasirodusi mirti, jei Viešpats nori, kad ji grįžtų namo. Kambaryje tvyrojo maloni, rami dvasia ir visi žinojome, kad mirtingajame gyvenime jai liko nedaug laiko. Zela paėmė man už rankos ir pasakė, jog karštai meldėsi, kad aš atvykčiau jos aplankyti ir suteikti jai palaiminimą. Pasakiau jai, kad atvykome tiesiogiai mūsų Dangiškojo Tėvo įkvėpti. Pabučiavau jai į kaktą žinodamas, kad galbūt jau nebepamatysiu jos mirtingajame gyvenime. Taip ir buvo, nes kitą dieną ji iškeliavo anapus. Tai, kad galėjau kažkiek paguosti ir nuraminti mūsų mieląją Zelą, buvo tikra palaima tiek jai, tiek ir man.

Proga pabūti palaima kažkieno gyvenime dažnai ateina netikėtai. Vieną ypač šaltą 1983–1984 metų žiemos šeštadienio vakarą mudu su seserimi Monson nuvažiuovome keliolika kilometrų į Midvai kalnų slėnį, kur turėjome namą. Tą vakarą buvo 31 laipsnis šalčio pagal Celsijų ir mes norėjome įsitikinti, kad mūsų name viskas gerai. Patikrinome ir pamatėme, kad viskas gerai, todėl vėl išvykome į Solt Leik Sitį. Greitkeliu nuvažiavus vos keletą kilometrų nustojo veikti mūsų automobilio variklis. Patekome į labai sunkią padėtį. Man labai retai, jei iš viso būna taip šalta, kaip mums buvo tą vakarą.

Nenoriai ėmėme eiti link artimiausio miestelio pro šalį švilpiant mašinoms. Pagaliau vienas automobilis sustojo ir vaikas pasiūlė pagalbą.

Galiausiai išsiaiškinome, kad dėl šalčio dizelinas mūsų automobilio bake sutirštėjo ir mums tapo nebeįmanoma tuo automobiliu važiuoti. Tas malonus vaikas nuvežė mus atgal į mūsų Midvai slėnio namą. Pamėginau atsilyginti jam už paslaugas, bet jis maloningai atsisakė. Jis pareiškė, kad yra skautas ir norėjo padaryti gerą darbą. Prisistačiau jam, ir jis apsidžiaugė jam tekusia privilegija padėti. Matydamas, kad jis daugmaž misionieriško amžiaus, paklausiau, ar jis neplanuoja tarnauti misijoje. Jis pareiškė, kad nežino, ką iš tiesų noris daryti.

Kito pirmadienio rytą aš parašiau laišką šiam vaikui ir padėkojau jam už gerumą. Laiške paraginau jį tarnauti nuolatinėje misijoje. Pridėjau vieną iš mano parašytų knygų ir pabraukiau su misionieriška tarnyste susijusius skyrius.

Praėjus savaitei man paskambino to vaiko motina ir pasakė, kad jos sūnus yra nuostabus jaunuolis, tačiau dėl tam tikros įtakos savo gyvenime jo ilgai brandintas troškimas tarnauti misijoje sumenko. Ji pasakė, kad jiedu su jo tėvu pasninkavo ir meldėsi, kad jo širdis pasikeistų. Jie užrašė jo vardą į maldų sąrašą Jutos Provo šventykloje. Jie vylėsi, kad kažkaip, koku nors būdu jo širdis pasikeis ir gera ir jis sugrįš prie troškimo vykti į misiją ir ištikimai tarnauti Viešpačiui. Motina norėjo man pasakyti, kad ji į to šalto vakaro įvykius žvelgia, kaip į atsakymą į jų maldas dėl jo. Pasakiau, kad sutinku su ja.

Po kelių mėnesių tolesnio bendravimo su šiuo vaiku, mudu su seserimi Monson netverdami džiaugsmu apsilankėme jo išleistuvių į misiją susirinkime prieš jam išvykstant į Kanados Vankuverio misiją.

Ar tą šaltą gruodžio vakarą mūsų keliai susikirto atsitiktinai? Ne akimirka taip nemaniau. Greičiau tikiu, kad mūsų susitikimas buvo atsakymas į nuoširdžias motinos ir tėvo maldas dėl branginamo sūnaus.

Dar kartą, mano broliai ir seserys, mūsų Dangiškasis Tėvas žino mūsų

reikmes ir padės mums, jei šauksimės Jo pagalbos. Tikiu, kad joks nerimą keliantis mūsų reikalas nėra per menkas ar nereikšmingas. Viešpačiui rūpi netgi mūsų gyvenimo smulkmenos.

Baigti norėčiau pasakojimu apie vieną neseną įvykį, kuris paveikė šimtus žmonių. Tai įvyko vos prieš penkis mėnesius per Kanzas Sičio šventyklos atidarymui skirtas kultūros iškilmes. Kaip būna su daugybe mūsų gyvenime vykstančių dalykų, jų metu atrodo, jog tai tik dar vienas įvykis, kuris baigėsi gerai. Tačiau sužinojęs vakare prieš šventyklos pašventinimą įvykusių kultūros iškilmių aplinkybes, supratau, kad to vakaro pasirodymas buvo nepaprastas. Veikiau jis buvo netgi labai nuostabus.

Kaip būna visuose su šventyklų pašventinimais susijusiuose kultūrinuose renginiuose, Misūrio Kanzas Sičio šventyklos apygardos jaunimas pasirodymą repetavo atskiromis grupėmis savo gyvenamosiose vietovėse. Pagal planą visi kartu jie turėjo susirinkti dideliame išnuomotame kultūros centre šeštadienį, pasirodymo rytą, tam, kad galėtų išmokti, kada ir kur eiti, kur atsistoti, kokius tarpus tarp savęs ir šalia stovinčiųjų palikti, kaip išeiti iš pagrindinės scenos ir taip toliau – daugybę detalių, kurias jie turėjo išmokti atlikti tą dieną, kol meno vadovai dėliojo įvairias scenas tam, kad galutinis pasirodymas būtų darbus ir profesionalus.

Tik tą dieną iškilo viena rimta problema. Visas veiksmas priklausė nuo iš anksto įrašytų vaizdo segmentų, kurie turėjo būti rodomi didžiuliam ekrane, vadinamame DžiumboTronu. Visam pasirodymui tie įrašyti vaizdai buvo

labai svarbūs. Jie ne tik viską siejo, bet kiekvienas rodomas segmentas pristatydavo kitą pasirodymo dalį. Tie vaizdo segmentai buvo rėmai, nuo kurių priklausė visas veiksmas. O DžiumboTronas neveikė.

Technikai dirbo kaip pašėlę stengdamiesi išspręsti problemą, o jaunuoliai, šimtai jų, vis laukė prarasdami brangų repetacijos laiką. Visa situacija ėmė atrodyti beviltiška.

Iškilmių pasirodymo autorė ir vadovė Suzana Kuper vėliau paaiškino: „Pereidami nuo plano A prie B, o vėliau prie Z, supratome, kad niekas nepavyksta... Žiūrėjome į grafiką ir žinojome, kad nesugebėsime to padaryti, bet taip pat žinojome, jog turime vieną iš didžiausių jėgų ten apačioje, scenoje, 3 000 jaunuolių. Mums reikia nueiti, pasakyti [jiems], kas vyksta, ir panaudoti jų tikėjimą.“³

Likus vos valandai iki laiko, kai publika pradėjo rinktis kultūros centre, 3000 jaunuolių atsiklaupė ant grindų ir kartu meldėsi. Jie meldėsi prašydami, kad dirbantieji su DžiumboTronu būtų įkvėpti suprasti, kaip jį pataisyti, jie prašė Dangiškąjį Tėvą užpildyti pasirodymo spragas, ko jie patys dėl laiko trūkumo negalėjo padaryti.

Kaip sakė vėliau apie tai parašęs žmogus: „Tai buvo malda, kurios tie jaunuoliai niekada nepamirš, ir ne todėl, kad grindys buvo kietos, bet todėl, kad Dvasia buvo juntama iki pat kaulų smegenų.“⁴

Visai netrukus atbėgo vienas iš technikų ir pasakė, kad problema nustatyta ir išspręsta. Tai, kad pavyko tą problemą išspręsti, jis paaiškino kaip „atsitiktinę sėkmę“, tačiau visi tie jaunuoliai žinojo geriau.

Tą vakarą eidami į kultūros centrą, nieko nežinojome apie tos dienos sunkumus. Apie tai sužinojome tik vėliau. Tačiau buvome liudininkai nuostabaus, darnaus pasirodymo – vieno geriausių iš mano matytų pasirodymų. Jaunimas spinduliavo šlovinga, galinga dvasia, kurią jautė visi susirinkusieji. Atrodė, kad jaunuoliai tiesiog žino kur eiti, kur atsistoti ir ką daryti kartu su kitais aplink juos esančiais atlikėjais. Sužinojęs, kad jų repetacijos buvo labai trumpos ir kad daugelis jų atliekamų numerių nebuvo repetuoti visa grupe, buvau apstulbintas. Niekas net nebūtų to pastebėjęs. Iš tiesų Viešpats užpildė visas spragas.

Niekada nenustoju stebėtis, kaip Viešpats gali motyvuoti ir vadovauti visai Savo didžiulei karalystei ir tuo pat metu rasti laiko suteikti įkvėpimo dėl vieno atskiro žmogaus ar vieno kultūros iškilmių ar vieno DžiumboTrono. Tas faktas, kad Jis tai gali padaryti, kad Jis tai daro, man yra liudijimas.

Mano broliai ir seserys, Viešpats mūsų gyvenime yra visame kame. Jis mus myli. Jis nori mus palaiminti. Jis nori, kad siektume Jo pagalbos. Jam mus vedant ir vadovaujant, išklausant ir atsakant į mūsų maldas, čia ir dabar rasime laimę, kurios Jis trokšta mums. Kad atpažintume Jo palaimas savo gyvenime, meldžiu Jėzaus Kristaus, mūsų Gelbėtojo, vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. 2 Nefio 2:25.
2. Doktrinos ir Sandorų 112:10.
3. Susan Cooper, in Maurine Proctor, „Nothing's Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration,“ *Meridian Magazine*, May 9, 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, May 9, 2012.

Mūsų laikų mokymai

Melchizedeko kunigijos ir Paramos bendrijos pamokos kiekvieną ketvirtą mėnesio sekmadienį bus skirtos „Mūsų laikų mokymams“. Kiekvieną pamoką galite rengti iš vienos ar daugiau pastarosios visuotinės konferencijos kalbų (žr. žemiau pridėtą lentelę). Kurias kalbas panaudoti, gali pasirinkti kuolo ir apygardos prezidentai, arba jie šią atsakomybę gali pavesti vyskupams ir skyrių prezidentams. Vadovai turi pabrėžti, jog labai svarbu užtikrinti, kad Melchizedeko kunigijos broliai ir Paramos bendrijos seserys tą patį sekmadienį studijuotų tas pačias kalbas.

Ketvirtų mėnesio sekmadienių pamokų dalyvius skatiname studijuoti ir atsinešti į pamokas leidinį, kuriame yra pastarosios visuotinės konferencijos medžiaga.

Patarimai, kaip pasiruošti mokytis pagal šias kalbas

Melskitės, kad jums studijuojant ir mokant pagal šias kalbas

su jumis būtų Šventoji Dvasia. Jums gali kilti pagunda paruošti pamoką pagal kitą medžiagą, bet patvirtinta mokymo medžiaga yra konferencijos kalbos. Jūsų užduotis yra padėti kitiems mokytis ir gyventi pagal Evangeliją, kaip to buvo mokoma pastarojoje visuotinėje Bažnyčios konferencijoje.

Nagrinėkite kalbas, ieškodami principų ir doktrinų, kurie atitinka klasės narių poreikius. Taip pat šiose kalbose ieškokite pasakojimų, Raštų ištraukų ir teiginių, kurie padėtų jums mokytis šių tiesų.

Susidarykite panelį, kaip dėstysite tuos principus ir doktrinas. Jūsų panelis turi apimti klausimus, kurie klasės nariams padėtų:

- Kalbose ieškoti principų ir doktrinos.
- Apmąstyti jų reikšmę.
- Dalintis nuomonėmis, idėjomis, potyriais ir liudijimais.
- Pritaikyti tuos principus ir doktriną gyvenime.

MĖNESIAI, KADA DĖSTOMOS PAMOKOS	KETVIRTO SEKMADIENIO PAMOKŲ MOKOMOJI MEDŽIAGA
2012 m. spalio – 2013 m. balandis	2012 m. spalio visuotinės konferencijos kalbos*
2013 m. balandis – 2013 m. spalio	2013 m. balandžio visuotinės konferencijos kalbos*

**Balandžio ir spalio ketvirto sekmadienio pamokoms kalbos gali būti parenkamos iš ankstesnės arba iš pastarosios konferencijos. Konferencijos kalbas (įvairiomis kalbomis kalbų) galite rasti adresu conference.lds.org.*

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas

Antrasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Apie apgailestavimus ir apsisprendimus

Pamaldžiai išnagrinėkite šią medžiagą ir, jei tinka, aptarkite ją su jūsų lankomomis seserimis. Užduokite klausimus, padėsančius stiprinti jūsų seseris ir jums pačioms aktyviai dalyvauti Paramos bendrijoje. Daugiau informacijos ieškokite tinklalapyje reliefsociety.lds.org.

Apie apgailestavimus

Prezidente Monsonai, mes mylime jus. Ačiū už jūsų įkvėptą istorinį pareiškimą apie naujų šventyklų statybą ir misionierišką tarnystę. Esu tikras, jog tai didžiai palaimins mus ir daugelį būsimų kartų.

Brangūs mano broliai ir seserys, brangūs draugai! Esame mirtingi. Tikiuosi niekam tai ne staigmena.

Nė vienas negyvensime žemėje labai ilgai. Mums skirtas tam tikras brangių gyvenimo metų skaičius, kuris amžinybės atžvilgiu neprilygsta nė akimirkai.

O tada iškeliaujame. Mūsų dvasios „paimamos namo pas Dievą, kuris davė [mums] gyvybę.“¹ Mes paliekame savo kūną, šio pasaulio dalykus ir iškeliaujame į kitą buvimo vietą.

Kol esame jauni, mums atrodo, kad gyvensime amžinai. Manome, kad už horizonto mūsų laukia begalė aušrų

ir ateitis atrodo kaip nenutrūkstantis prieš mus besidriekiantis kelias.

Tačiau, kuo labiau senstame, tuo labiau esame linkę pažvelgti atgal ir stebėtis, koks iš tikrųjų trumpas yra tas kelias. Stebimės, kaip metai galėjo prabėgti taip greitai. Imame galvoti apie priimtus sprendimus bei atliktus darbus. Tai darydami prisimename daug malonių akimirku, šildančių mūsų sielas ir džiuginančių mūsų širdis. Tačiau taip pat prisimename tai, dėl ko apgailestaujame – tai, ką norėtume sugrįžę praeitin pakeisti.

Medicinos sesuo, slauganti mirštančius ligonius sako, kad savo pacientams, besiruošiantiems palikti šį gyvenimą, ji dažnai užduoda paprastą klausimą:

„Ar dėl ko nors apgailestaujate?“²

Atsidūręs taip arti tos paskutinės žemiškosios dienos žmogus ima blaiviau mąstyti ir suvokti perspektyvą. Taigi išgirdę klausimą apie

apgailestavimą, jie atverdav savo širdis. Jie prisimindavo, ką norėtų pakeisti, jei galėtų grąžinti laiką atgal.

Apmąstydamas jų žodžius buvau apstulbintas, kaip pagrindiniai Jėzaus Kristaus Evangelijos principai gali pakreipti mūsų gyvenimą į gera, jei tik juos pritaikysime.

Evangelijos principuose nėra nieko mistiško. Juos studijavome skaitydami Raštus, juos aptarėme Sekmadieninėje mokykloje ir daug kartų girdėjome nuo sakyklos. Šie dieviški principai ir vertybės yra paprasti ir aiškūs; jie yra nuostabūs, gilūs ir galingi; ir jie tikrai gali padėti mums išvengti apgailestavimų ateityje.

Apgailestauju, kad per mažai laiko praleidau su mylimais žmonėmis

Bene dažniausiai mirštantys pacientai apgailestaudavo, kad per mažai laiko praleido su mylimais žmonėmis.

Ši dejonė ypač paplitusi tarp vyrų. Jie „giliai apgailestaudavo tiek daug savo gyvenimo praleidę darbo rutinoje.“³ Daugelis prarado galimybę įgyti ypatingų prisiminimų, įgyjamų leidžiant laiką su šeima ir draugais. Jie nesukūrė gilių ryšių su tais, kurie jiems reiškia daugiausia.

Argi ne tiesa, kad esame per daug užsiėmę? Ir apmaudu sakyti, mes netgi manome, kad būti užimtam yra garbinga, tarsi užimtumas pats savaime būtų pasiekimas ar geresnio gyvenimo požymis.

Ar taip turėtų būti?

Mąstau apie mūsų Viešpatį bei pavyzdį Jėzų Kristų ir Jo trumpą gyvenimą tarp Galilėjos ir Jeruzalės žmonių. Bandžiau Jį įsivaizduoti besikubantį tarp susirinkimų ar vienu

metu darantį kelis darbus, kad spėtų atlikti daugybę skubių dalykų.

Man nepavyko to įsivaizduoti.

Atvirksčiai, aš matau gailestingą ir rūpestingą Dievo Sūnų, kiekvieną dieną gyvenantį prasmingai. Kai jis bendravo su aplinkiniais, jie jautėsi svarbūs ir mylimi. Jis žinojo begalinę sutiktų žmonių vertę. Jis laimino juos, tarnavo jiems. Jis juos įkvėpdavo, gydė, dovanodavo jiems brangių savo laiką.

Mūsų laikais lengva paprasčiausiai apsimesti, kad skiriame laiką kitiems. Spustelėję pelės klavišą galime „susisiekti“ su tūkstančiais „draugų“ niekada nesusitikę nė su vienu iš jų. Technika gali būti nuostabus dalykas ir ji labai naudinga, kai negalime būti šalia savo mylimųjų. Mudu su žmona gyvename toli nuo mums brangių šeimos narių – žinome, ką tai reiškia. Tačiau manau, kad einame neteisinga kryptimi, tiek asmeniškai, tiek kaip visuomenė, kai su šeimos nariais ar draugais dažniausiai susisiekiame persiūsdami juokingus paveikslėlius, šabloniškas žinutes ar nukreipdami savo mylimus žmones į tinklalapius internete. Manau, kartais ir tokia veikla priimtina, bet kiek laiko jai ketiname skirti? Jei visa esybe ir asmeniškai nebendrausime su tais, kurie yra tikrai svarbūs mums, ateis diena, kai dėl to apgailestausime.

Tad apsispręskime branginti mylimus žmones: prasmingai leisti su jais laiką, ką nors veikti drauge ir puoselėti brangius prisiminimus.

Apgailestauju, kad nerealizavau savo galimybių

Kitas dalykas, dėl kurio žmonės apgailestavo, buvo tai, kad jie netapo tuo, kuo, jų manymu, jie galėjo ar turėjo tapti. Pažvelgę atgal į savo gyvenimą, jie suvokdavo, kad neišnaudojo savo galimybių, kad per daug dainų liko nesudainuotų.

Čia nekalbu apie kopimą įvairių profesijų karjeros laiptais. Tie laiptai, kad ir kokie aukšti jie atrodytų šioje žemėje, tėra nereikšmingas laiptelis didžioje amžinojoje mūsų kelionėje.

Kalbu apie tapimą tokiais žmonėmis, kokiais Dievas, mūsų Dangiškasis Tėvas, nori mus matyti.

Į šį pasaulį iš ikimirtingosios sferos ateiname, pasak poeto, „su šlovės debesų šleifu.“⁴

Mūsų Dangiškasis Tėvas mato mūsų realų potencialą. Jis žino apie mus tai, ko nežinome apie save. Jis pataria mums gyvenime pasiekti savo potencialą, gyventi dorai ir sugrįžti Jo akivaizdon.

Tad kodėl tiek daug savo laiko ir energijos skiriame tam, kas taip laikina, taip nereikšminga ir taip tuščia? Nejuo nematome, kad trivialių ir laikinų dalykų vaikymasis yra kvailybė?

Argi nebūtų išmintingiau krautis „lobį danguje, kur nei kandys, nei rūdys neėda, kur vagys neišlaužia ir nevagia“?⁵

Kaip tai darysime? Sekdami Gelbėtojo pavyzdžiu, pritaikydami Jo mokymus savo kasdieniame gyvenime, tikrai mylėdami Dievą ir savo artimą.

Tikrai negalime to daryti vilkdami kojas, žiūrėdami į laikrodį, skųsdamiesi mokinystės kelyje.

Kalbant apie gyvenimą pagal Evangeliją, neturėtume būti kaip berniukas, kuris įmerkė kojas nykštį į vandenį ir pareiškė maudęsis. Kadangi esame Dangiškojo Tėvo sūnūs ir dukterys, galime nepalyginamai daugiau. Tam vien gerų ketinimų nepakanka. Turime *daryti*. Dar svarbiau, turime *tapti* tokie, kokius Dangiškasis Tėvas nori mus matyti.

Išsakyti savo liudijimą apie Evangeliją yra gerai, bet būti gyvu sugrąžintosios Evangelijos pavyzdžiu yra geriau. Norėti būti ištikimesniems savo sandoroms yra gerai; tačiau būti ištikimiems savo sandoroms – gyventi dorai, mokėti dešimtinę bei atnašas, laikytis Išminties žodžio ir tarnauti stokojantiems – yra kur kas geriau. Skelbti, jog daugiau laiko skirsime šeimos maldai, Raštų studijavimui ir visavertėms šeimos veikloms yra gerai; bet tik atkaklus viso to darymas atneš dangišką palaimą į mūsų gyvenimą.

Mokinystė yra šventumo ir laimės siekimas. Tai yra tapimo geriausiu ir laimingiausiu žmogumi kelias.

Apsispręskime sekti Gelbėtoju ir stropiai darbuotis, kad taptume tokiais žmonėmis, kokiais turėtume tapti. Klausykime Šventosios Dvasios raginimų ir pakluskime jiems. Kai tai darysime, Dangiškasis Tėvas atskleis mums tai, ko apie save niekada nežinojome. Jis nušvies kelią prieš mus ir atvers mums akis pamatyti savo talentus, apie kuriuos nežinojome ir kurių gal net neišvaizdavome.

Kuo labiau pasišvęsime siekti šventumo ir laimės, tuo mažiau liks galimybės apgailestauti. Kuo labiau pasiklausysime Gelbėtojo malone, tuo aiškiau suvoksime, kad esame kelyje, kurį Dangiškasis Tėvas numatė mums.

Apgailestauju, kad neleidau sau daugiau džiaugtis

Dar vienas tų mirstančių žmonių apgailestavimas šiek tiek stebina. Jie apgailestauja, kad neleidė sau daugiau džiaugtis.

Taip dažnai save pagauname manančius, kad laimė yra kažkas nepasiekiamo – geresnė padėtis šeimoje, geresnė finansinė padėtis ar sunkių išbandymų pabaiga.

Kuo senesni tampame, tuo dažniau pažvelgiame atgal ir suvokiame, kad mūsų laimę iš tikrųjų veikia ar nulemia ne išorinės aplinkybės.

Mes veikiamo. *Mes* nulemiame savo laimę.

Jūs ir aš esame labiausiai atsakingi už savo laimę.

Mudviem su žmona Harieta patinka važinėti dviračiais. Tiesiog nuostabu išvažiuoti iš namų ir gėrėtis gamtos grožybėmis. Turime keletą mėgstamų maršrutų dviračiu, bet mes neskiriame daug dėmesio tam, kaip toli ar kaip greitai važiuojame palyginti su kitais dviratininkais.

Tačiau kartais man kyla mintis, kad turėtume šiek tiek pasivaržyti. Net manau, kad galėtume pasiekti geresnį laiką ar greitį, jei tik truputį daugiau pasispaustume. Tad kartais

net padarau didelę klaidą išsakydamas šią mintį savo nuostabiai žmonai.

Jos tipiška reakcija į tokius mano pasiūlymus visada yra maloni, labai aiški ir labai tiesi. Ji šypsosi ir sako: „Dyteri, tai ne lenktynės; tai – kelionė. Mėgaukis akimirka.“

Ji visiškai teisi!

Kartais gyvenime mes taip sutelkiame dėmesį į finišo liniją, kad pamirštame mėgautis kelione. Aš važinėju su žmona dviračiu ne todėl, kad noriu pirmas finišuoti. Aš važinėju todėl, kad būti su ja man miela ir malonu.

Argi ne kvaila prarasti mielus ir džiaugsmingus išgyvenimus dėl to, kad laukiame akimirkos, kada jie baigsis?

Argi klausome gražios muzikos laukdami, kol baigs skambėti paskutinė nata, kad galėtume iš tikrųjų mėgautis ja? Ne. Mes klausomės melodijos, ritmo ir harmonijos grožio ir pasineriame į jį nuo kūrinio pradžios.

Argi maldas kalbame, vien galvodami apie jų pabaigą, tai yra „amen“? Žinoma ne. Mes meldžiamės, norėdami būti šalia Dangiškojo Tėvo, gauti Jo Dvasios ir pajauti Jo meilę.

Neturėtume laukti, kol būsime laimingi kažkada ateityje, tik tam, kad suprastume, jog jau galėjome būti laimingi – visą laiką! Gyvenimas duotas ne tam, kad džiaugtumės tik žiūrėdami atgal. Psalmininkas rašė: „Ši diena Viešpaties duota, tad linksminimės ir džiūgaukime.“⁶

Broliai ir seserys, kad ir kokios būtų aplinkybės, kad ir kokie būtų sunkumai ar išbandymai, kiekvieną dieną yra kuo džiaugtis ir ką mylėti. Kiekvieną dieną yra kažkas, dėl ko galime būti dėkingi ir laimingi, jei tik pamatysime tai ir įvertinsime.

Gal turėtume mažiau žiūrėti akimis ir daugiau širdimis. Man patinka tokia citata: „*Matyti galima tik širdimi. Svarbiausi dalykai akims nematomi.*“⁷

Mums įsakyta „visame kame dėkoti“.⁸ Tad ar negeriau savo akimis ir širdimis matyti net menkiausius dalykus, už kuriuos *galime* dėkoti, užuot kreipus dėmesį į tai, kas šiuo metu yra neigiamo?

Viešpats pažadėjo: „Tas, kuris viską priima su dėkingumu, bus padarytas šlovingas; ir šios žemės dalykai bus jam pridėti, netgi šimteriopai.“⁹

Broliai ir seserys, turėdami gausius mūsų Dangiškojo Tėvo palaiminimus, Jo maloningą išgelbėjimo planą, nuostabias sugrąžintosios Evangelijos tiesas ir daugybę šios žemiškosios kelionės grožybių „argi neturime priežasties džiūgauti“?¹⁰

Todėl apsispręskime būti laimingi, nepriklausomai nuo savo aplinkybių.

Apie apsisprendimus

Vieną dieną žengsime tą neišvengiamą žingsnį ir pereisime iš šios mirtingumo srities į kitą būtį. Tuomet žvelgsime atgal į savo gyvenimą ir klausime savęs, ar galėjome būti geresni, priimti geresnius sprendimus, išmintingiau naudoti laiką.

Kad išvengtume giliausių apgailestavimų, būtų išmintinga šiandien apsispręsti dėl kai kurių dalykų. Todėl:

- Apsispręskime daugiau laiko praleisti su tais, kuriuos mylime.
- Apsispręskime uoliau stengtis tapti tokiais žmonėmis, kokiais Dievas nori mus matyti.
- Apsispręskime būti laimingi nepriklausomai nuo aplinkybių.

Liudiju, kad daugumos giliausių būsimų apgailestavimų galime išvengti sekdami Gelbėtoju šiandien. Jei nusidėjome ar padarėme klaidų, jei priėmėme sprendimus, dėl kurių apgailestaujame, yra brangi Kristaus Apmokėjimo dovana, per kurią mums gali būti atleista. Negalime

sugrįžti į praeitį ir jos pakeisti, bet galime atgailauti. Gelbėtojas gali nušluostyti mūsų apgailestavimo ašaras¹¹ ir nuimti mūsų nuodėmių našta.¹² Jo Apmokėjimas leidžia mums palikti praeitį, eiti pirmyn švariomis rankomis bei tyra širdimi,¹³ ir apsispręsti elgtis geriau, o ypač tapti geresniems.

Taip, šis gyvenimas bėga greitai; mūsų dienos greitai tirpsta; ir mirtis kartais atrodo bauginanti. Tačiau mūsų dvasia gyvens toliau ir susijungs su mūsų prikeltu kūnu, kad gautų amžiną šlovę. Iškilmingai liudiju, kad gailestingojo Kristaus dėka visi mes vėl gyvensime amžinai. Mūsų Gelbėtojo ir Išpirkėjo dėka vieną dieną tikrai suprasime ir džiūgausime žodžiais „mirties geluonis prarytas Kristuje.“¹⁴

Mūsų, kaip Dievo sūnų ir dukterų, kelias link mūsų dieviško likimo išsipildymo yra amžinas. Brangūs mano broliai ir seserys, brangūs draugai, pradėti eiti šiuo amžinu keliu turime *šiandien*; negalime prarasti nė dienos. Meldžiu, kad nelauktume, kol ateis laikas mirti dar neišmokus gyventi. Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Almos 40:11.
2. Žr. Susie Steiner, „Top Five Regrets of the Dying,“ *Guardian*, 2012 m. vasario 1 d., www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Bronnie Ware, Steiner, „Top Five Regrets of the Dying.“
4. „Ode: Intimations of Immortality from Recollections of Early Childhood,“ *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), p. 359.
5. Mato 6:20.
6. Psalmyno 118:24.
7. Antuanas de Sent Egziuperi, *Mažasis princas*, 63 p.
8. Mozijo 26:39; taip pat žr. Doktrinos ir Sandorų 59:7.
9. Doktrinos ir Sandorų 78:19.
10. Almos 26:35.
11. Žr. Apreiškimo 7:17.
12. Žr. Mato 11:28–30.
13. Žr. Psalmyno 24:4.
14. Mozijo 16:8; taip pat žr. 1 Korintiečiams 15:54.